

Sygn. akt V KK 208/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **P. K. (K.)**
skazanego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 30 czerwca 2021 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w [...]
z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt IV Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt II K [...],
P. R. K. został uznany za winnego tego, że w dniu 16-17 września 2018 roku w K.
nad Odrą w zamiarze popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę nakłaniał
M. S. do zniszczenia poprzez podpalenie należącego do A. J. mienia w postaci
łódek wędkarskich o łącznej wartości 17890 zł,
tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k., za które
wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej

wykonania na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego z obowiązkiem informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 3 miesiące. Ponadto, na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzono temu oskarżonemu grzywnę w wysokości 250 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody solidarnie z M. S. i D. J. K..

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia przepisów postępowania (art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 170 § 1, 2 i 5 k.p.k., art. 391 § 2 k.p.k. w zw. z art. 389 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) - wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie P. K. od zarzucanego mu występk.

Apelację od wyroku Sądu *meriti* wniósł także prokurator, zaskarżając do na niekorzyść ww. oskarżonego w zakresie orzeczenia o karze, podnosząc zarzut jej rażącej niewspółmierności. Oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora i obowiązkach w okresie próby, a także uchylenie orzeczenia o karze grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt IV Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do P. K. w ten sposób, że uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, środkach probacyjnych oraz karze grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k., a w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu drugiej instancji kasację wniósł obrońca skazanego, który podniósł następujące zarzuty rażącego naruszenia prawa, mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

- naruszenie zasady bezstronności, zasady domniemania niewinności, zasady *in dubio pro reo*, jak również zasady swobodnej oceny dowodów (art. 4, 5 § 1 i 2 oraz art. 7 k.p.k.), przez uznanie P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu w czynu w sytuacji istnienia nie dających się usunąć wątpliwości faktycznych, sąd odwoławczy nieprawidłowo uznał za własne błędne ustalenia faktyczne dokonane

przez Sąd pierwszej instancji;

- naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na ustaleniu, że do czynu doszło także w dniu 16.09.2018 r. podczas gdy ocena dowodów w postaci zeznań świadka N., wyjaśnień D. K. i protokołu oględzin monitoringu wynika, że w dniu 16.09.2018 r. nie doszło do spotkania M. S. i P. K. na stacji paliw, przez co ustalono stan faktyczny niezgodnie ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało nieprawidłowym przyjęciem, że P. K. miał czynu dopuścić się w dniu 16 09 2018 r.; nieprawidłowa ocena materiału dowodowego dokonana w tym zakresie przez Sąd odwoławczy wynikała z powielenia nieprawidłowych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji;

- naruszenie art. 458 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. mające wpływ na treść wyroku polegająca na oparciu jego na okolicznościach nie ujawnionych w toku rozprawy, a mianowicie wyroku skazującym sądu rejonowego w S. – sygn. akt II K [...], co z kolei wpłynęło na uchylenie rozstrzygnięcia, o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności;

- obrazę przepisu art. 433 § 2 k.p.k. polegającą na wskazaniu za prawidłowe ustalenia Sądu pierwszej instancji bez wskazania, dlaczego uznał je za takie w okolicznościach sprawy, zwłaszcza że w apelacji wskazano na błędy popełnione przez sąd pierwszej instancji w zakresie oceny materiału dowodowego, w szczególności ustalenia początkowej daty czynu przypisanego skazanemu;

- obrazę prawa art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na ogólnikowym i formalnym odniesieniu się do zarzutów apelacji bez wnikliwego uzasadnienia swojego stanowiska.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 22.12.20 r., sygn. akt IV Ka [...], w części dotyczącej P. K. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie obu orzeczeń wydanych w sprawie w części dotyczącej P. K. i uniewinnienie go od zarzucanego mu przestępstwa, bądź uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w części uchylającej warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności i związane z tym rozstrzygnięcia.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście

bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w oczywistym stopniu.

W pierwszym z podniesionych zarzutów autor kasacji wskazuje na naruszenie podstawowych zasad procesu karnego, wyłączając niejako przed nawias obrazę zasady obiektywizmu, swobodnej oceny dowodów oraz domniemania niewinności. Tymczasem zadaniem obrońcy skazanego jest wykazanie obrazy tych reguł w powiązaniu w poszczególnymi realiami procesowymi. Brak takiej konkretyzacji sprawia, że do tak sformułowanego zarzutu nie sposób się rzeczowo odnieść, skoro jest on na bardzo ogólnym poziomie oceny postępowania w rozpoznawanej sprawie.

Jeśli chodzi o drugi zarzut związany z fragmentem opisu czynu, odzwierciedlającym czas popełnienia przestępstwa, tj. stwierdzeniem, że do przypisanego skazanemu występkowi doszło już w dniu 16 września 2018 r., to należy podkreślić, że ustalenie to poczynił Sąd pierwszej instancji, nie zaś Sąd odwoławczy, który nie modyfikował wyroku Sądu *meriti* w zakresie sprawstwa i winy. Z tego względu wolno jedynie zaznaczyć, że Sąd drugiej instancji rozważył zagadnienie czasu przestępstwa przypisanego P. K.. Zweryfikował w tym zakresie relacje procesowe D. K., z których wynikało, że jego spotkanie z P. K. na stacji paliw musiało mieć miejsce w niedzielę 16 września 2018 r. (zob. s. 3 uzasadnienia, pkt 3.1.). Składając wyjaśnienia w dniu 18 września 2018 r. D. K. wskazał wprost dwukrotnie, że do spotkania z P. K. na stacji paliw Intermarche doszło „w niedzielę” (k-62 v) – a ta wypadała właśnie w dniu 16 września 2018 r. Te wyjaśnienia D. K. Sąd uznał za wiarygodne. Nie można przy tym abstrahować od tego, na co zasadnie wskazywał już Sąd Rejonowy, że przestępstwo zarzucane i przypisane P. K. w formie zjawiskowej podżegania miało zostać dokonane w dniach 16-17 września 2018 r. również za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

Nie może stanowić naruszenia zasady bezpośredniości powołanie się przez Sąd *ad quem* na wyrok Sądu Rejonowego w S., sygn. akt II K [...], albowiem okoliczność ta była znana Sądowi i stronom. Sama ta okoliczność nie jest zresztą kwestionowana i niebezpodstawnie została wzięta pod uwagę przy weryfikacji dokonanej przez Sąd *meriti* prognozy kryminologicznej względem P. K.. Rzec

bowiem w tym, że o powyższym skazaniu poinformował na rozprawie w dniu 14 października 2020 r. pełnomocnik pokrzywdzonego (k-765 v) i odpis tego wyroku został w tymże dniu dołączony do akt sprawy (k-770), a Sąd Rejonowy na podstawie art. 405 § 2 k.p.k. uznał za ujawnione bez odczytywania i zaliczył w poczet dowodów dokumenty zgromadzone w aktach sprawy (k-765v). Sąd Rejonowy odwołał się również do tego wyroku w uzasadnieniu swojego orzeczenia podnosząc, że wyrok ten w chwili orzekania był nieprawomocny, a został załączony do akt przed mową końcową stron (pkt 2.2 uzasadnienia).

Jeśli chodzi o kwestionowaną w dwóch ostatnich zarzutach jakość kontroli odwoławczej, to w sprawie nie doszło do obrazy art. 433 § 2 k.p.k. czy art. 457 § 3 k.p.k. Sąd drugiej instancji miał podstawy do zbiorczego odniesienia się do zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy skazanego skoro były one ze sobą ściśle powiązane i sam apelujący zaprezentował swoją argumentację w uzasadnieniu w sposób zbiorczy. Obrońca skazanego sam zresztą przyznał, że Sąd drugiej instancji odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych (s. 4 kasacji), co czyni bezpodstawnym zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k., jednak – w przekonaniu skarżącego – uczynił to w sposób zbyt ogólnikowy. Oceny tej nie można podzielić. Na s. 3-5 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego zaprezentowane zostały motywy nieuwzględnienia apelacji obrońcy P. K.. Nie noszą one cech dowolności i pozwalają na uznanie, że kontrola instancyjna została przeprowadzona w sposób dostatecznie pogłębiony, proporcjonalnie do realiów faktycznych sprawy i zarzutów zawartych w apelacji.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.